

РЕШЕНИЕ

№ 915

гр. Варна, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 15 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валя Цуцакова

при участието на секретаря Радостина Ив. И.
като разгледа докладваното от Валя Цуцакова Административно наказателно дело № 20223110201723 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на Б. Д. В., с ЕГН *****, депозирана чрез адв. М.Ц. от АК - Варна срещу **Наказателно постановление № 627597-F635354/11.03.2022 год.**, издадено от С. К. А. - И., и.д. директор на Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - гр. Варна, с което на възв. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв. на основание чл.183, ал.1 от ЗДДС, за нарушение на чл.113, ал.9 вр. чл.183, ал.1 от ЗДДС.

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, поради което като допустима е приета от съда за разглеждане.

С жалбата се изразява становище, че НП е неправилно и незаконосъобразно, приема се, че е нарушена нормата на чл.34 от ЗАНН, визира се като нарушена и нормата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като в НП не са посочени датата и мястото на извършване на нарушението, твърди се, че е допусната неволна грешка, излагат се аргументи относно приложимостта на чл.28 б.„А“ от ЗАНН и в заключение се иска НП да бъде отменено.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв.Ц., надлежно упълномощена и приета от съда.Процесуалният представител поддържа жалбата, а в хода на делото по същество моли за отмяна на НП с аргументи, идентични с посочените в жалбата, допълнително се сочи, че не е ясно кога е влязъл в сила актът за deregистрация и моли за присъждане на адвокатско възнаграждение за предоставена правна помощ по смисъла на чл.38 от Закона за адвокатурата

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява от

юрисконсулт А., която оспорва жалбата, а в хода на делото по същество моли НП да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно, аргументира доказаност и съставомерноскт на извършеното нарушение, липса на процесуални нарушения и правилно прилагане на материалния закон, като претендира и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното

С РИП № П-03000321098207-ОРП-001/ 08.06.2021г. изменена с РИП № П-03000321098207-ОРП-002/ 08.09.2021г. и РИП № П-03000321098207-ОРП-003/ 07.10.2021г. била възложена проверка на дейността на въз.Б., за когото преди това било установено, че след като е бил deregистриран е издавал фактури с начислено ДДС, като на лица, на които е издавал фактури с начислено ДДС в последствие е било отказано ползването на данъчен кредит. В проверката участвала и св.В.- гл. инспектор по приходите в отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-Варна, ИРМ Добрич.

След преглед на представени документи по Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-03000321098207-040-001/ 16.06.2021 г. връчено на хартиен носител лично на въз.В. на 17.06.2021 г. и след извършена проверка в информационния масив на НАП се установило, че Б. Д. В. с ЕИК 103233701, в качеството си на deregистрирано по ЗДДС лице, е издало фактура № 34433 от 11.05.2020г. в която е посочило размера на ДДС. Фактурата съдържала реквизитите, посочени в чл. 114 от ЗДДС - посочена била данъчната основа на доставката, ставката на данъка и размера на данъка. Съгласно разпоредбата на чл. 113, ал. 9 от ЗДДС, данъчно задължените лица, които не били регистрирани по този закон или са регистрирани на основание чл. 97а, ал. 1 и 2. чл. 99 и чл. 100. ал. 2, нямали право да посочват данъка в издаваните от тях фактури и известия към фактури. В информационните масиви на НАП било отразено, че Б. Д. В. е лице, deregистрирано по ЗДДС на 24.01.2017г. Регистрацията била прекратена на основание чл. 106. ал. 2. т. 2. б. „б“ от ЗДДС във връзка с чл. 176, т. 3 и чл. 176, т. 6 от ЗДДС. Предвид горното св.В. приела, че Б. Д. В. е извършил административно нарушение с издаването на фактура № 34433 от 11.05.2020г. издадена на Алдин Боранов Давидов с ЕГН *****. Фактурата била с данъчна основа 795.20 лв. и начислен ДДС в размер на 159,04 лв.. с което жалбоподателят е нарушил /осъществил състава/ на чл. 113, ал. 9, във вр. с чл. 183, ал. 1 от ЗДДС. На въз.В. била връчена Покана по чл. 40 от ЗАНН изх. № 7827-24/ 15.11.2021 г. да се яви в ТД на НАП, офис Добрич за съставяне на АУАН, след което на 03.12.2021г. св.В. съставила срещу възз. АУАН, в който описала допуснатото според нея нарушение на разпоредбите на чл.113, ал.9 вр. чл.183, ал.1 от ЗДДС. АУАН бил съставен в присъствието на жалбоподателя и бил връчен по надлежния ред, като след запознаване със съдържанието на акта в съответната графа въз.В. вписал, че ще представи възражение в тридневен срок. Срещу АУАН били депозирани писмени възражения, но АНО приел същите за неоснователни и на 11.03.2021г. въз основа на материалите по преписката и съставения АУАН издал НП, предмет на настоящата въззивна проверка, излагайки аргументи във

връзка с депоизираното възражение.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото писмени и гласни доказателства, които съдът кредитира изцяло като непротиворечиви и взаимно допълващи се.

Съдът кредитира напълно показанията на св.М.В., депозирани в с.з., тъй като същите са последователни, непротиворечиви и напълно кореспондиращи с приобщените по делото писмени доказателства.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Директора на Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП-Варна, съгласно приобщената по делото заповед. АУАН също е съставен от компетентно лице инспектор в ТД на НАП -гр.Варна, офис Добрич, съобразно цитираната заповед.

В НП АНО е изложил мотиви защо приема, че не е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН, въпреки, че излагането на мотиви не е задължителен реквизит на НП, поради което съдът не счита, че в тази насока е допуснато съществено процесуално нарушение..

Въпреки горното съдът споделя становището в жалбата, поддържано и в с.з., че в хода на АНП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са предпоставки за отмяна на НП.

В конкретния случай съдът намира, че в действителност АУАН не е съставен в сроковете по чл.34,ал.1 от ЗАНН. Според чл.34, ал.1 от ЗАНН / в актуалната редакция /, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел, Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Регламент (ЕС) № 596/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и директиви 2003/124/ЕО, 2003/125/ЕО и 2004/72/ЕО на Комисията (ОВ, L 173/1 от 12 юни 2014 г.), Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години.

Предвид разпоредбата на чл.34, ал.1 , пр.1 от ЗАНН, съгласно която не се образува

административнонаказателно производство, че по-дългият срок се прилага само в случаите, когато извършителят е неизвестен, а когато извършителят е известен, органите, осъществяващи функции по установяване на административни нарушения, следва да отчитат само по-краткия тримесечен срок.

Видно от материалите по делото и от събраните гласни доказателства- показанията на св.В., още преди да бъде възложена проверката през месец юни, органите по приходите са били наясно, че въз.Б. издава фактури с начислено ДДС при положение, че е бил deregистриран, тъй като е отказван данъчен кредит на лица, на които са издавани фактурите.Нарушителят е бил известен на контролните органи при НАП-Варна и към 06.07.2021г., когато от органите по приходите са получени изисканите от въззивника документи, включително и процесната фактура описани в АУАН и НП. Съгласно показанията на св.В., след възлагане на проверката е извършена справка в информационния масив, от която е установена датата на прекратяване на регистрацията. Тези констатации са били отразени и в изготвения от проверяващите протокол. Т.е. към дата 06.07.2021г. нарушителят е бил известен за органите на НАП. След като нарушителят е бил известен още, срокът за образуване на административно-наказателно производство е тримесечен. В конкретния случай при данни за извършени нарушения от жалбоподателя, налични още преди възлагането на проверката и при изрично поискани и представени документи на 06.07.2021г. тримесечния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН е изтекъл на 06.10.2021г. ,а актът за установяване на административно нарушение е бил съставен на 03.12.2021г., т.е. след като е бил изтекъл тримесечния преклузивен срок. Поради това и АНО е следвало да прекрати административно наказателното производство, както е изричната повеля на ЗАНН, а не да издава НП.

Освен горното, съгласно разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, НП следва да съдържа пълно, точно и ясно описание на нарушението, да са посочени по ясен и категоричен начин дата и място, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават. В тази връзка в действителност в АУАН и НП не са посочени нито датата, нито мястото на нарушението. И в двата документа е посочено, че възз. в качеството си на нерегистрирано по ЗДДС лице в периода 01.05.2020г. -31.05.2020г. е издало фактура № 34433 от 11.05.2020г., но на коя дата в този период е издадена фактурата, респективно коя е датата, която на която АНО приема, че е извършено/довършено нарушението само може да се гадае от така описаните факти, което е недопустимо.В АУАН и в НП не е посочено и мястото на извършване на нарушението. Посочено е че, възз. е издал фактура, но не е посочено къде е сторено това. В АУАН и НП е посочен адрес на възз., но дали този адрес, респективно населеното място, в което се намира този адрес, е мястото на извършване на нарушението, също може само да се предполага, доколкото категорични факти в АУАН и НП отсъстват. В действителност св.В. посочи в с.з., че мястото на нарушението е в гр.Варна, където се намирала кантората на нотариуса, но е недопустимо съставомерни факти от предмета на доказване да се установяват едва в с.з., тъй като с това се нарушава правото на наказания субект да разбере за какво нарушение е

санкциониран.

Волята на актосъставителя и наказващия орган, изложени в АУАН и НП следва да бъде ясна и категорична, а не да се гадае или предполага, още по-малко е допустимо тя да се извлича от материалите по преписката или от показанията на свидетелите по делото, тъй като това нарушава правото на защита на наказвания субект още с повдигане на административното обвинение с АУАН.

Пълното, точно и ясно описание на нарушението, обстоятелствата, при които същото е извършено, особено датата и мястото на нарушението, и доказателствата, които го подкрепят освен, че са задължителни реквизити на АУАН и НП, същите индивидуализират пряко нарушението като такова, като непосочването им по ясен и категоричен начин винаги съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като пряко рефлектира върху правото на защита на нарушителя. Освен, че ограничават възможността нарушителят да разбере в извършването на точно какво нарушение е обвинен, горните процесуални нарушения лишават и съда от възможността да прецени в съответствие с материалния закон има ли извършено нарушение, правилно ли са квалифицирано същото и правилно ли е приложена санкционната норма и спазени ли са останалите давностните срокове по смисъла на чл.34 от ЗАНН.

Съдебната теория и практика по отношение на тези задължителни реквизити е последователна, че винаги непосочването им представлява съществено процесуално нарушение от категорията на тези, които водят до безусловна отмяна на НП.

По изложените съображения, съдът намира, че издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснати в хода на АНП съществени нарушения на процесуалните правила, поради което счита, че не следва да излага аргументи във връзка с приложимостта на чл.28 от ЗАНН.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако

подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който своевременно е поискал и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно.

При този изход на делото и с оглед направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски, на основание [чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН](#) следва да бъде осъдена ТД на НАП-Варна, към чиято структура се числи издателя на НП, да заплати на адвокат М.Д. Ц. от АК Варна, сумата 300 лева, представляваща адвокатско възнаграждение. Видно от договора за правна защита и съдействие /приложен по делото/, сключен между жалбоподателя Б.В. и адвокат М.Ц., не е било договорено възнаграждение на последната, поради това, че е договорена безплатна защита на основание [чл. 38, ал. 1, т. 3](#) от Закона за адвокатурата. Съгласно тази разпоредба, адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на роднини, близки или на друг юрист, като при уважаване на претенцията се дължи на адвоката възнаграждение, дължимо от другата страна в определен от съда размер, който обаче не може да е по-нисък от предвидения в Наредбата по [чл. 36, ал. 2 от ЗА](#). Според [чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г.](#) за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер възнаграждението е 300 лева. Тук следва да се посочи, че изявленията на страните по сключения договор за правна защита и съдействие относно наличието на конкретно основание за оказване на безплатна правна помощ по [чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА](#) обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза. В този смисъл е и трайно установената съдебна практика по приложението на този текст от ЗА, напр. [Определение № 7159 от 10.06.2020 г.](#) на ВАС по адм. дело № 11735/2019 г., I отделение. Пак в този смисъл, следва да бъде отбелязано и че адвокатът, а не представляваната от него страна, има право да получи определеното му възнаграждение.

Водим от горното и на основание [чл. 63, ал. 2, т. 1](#) и [чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН](#), във връзка с [чл. 38, ал. 2 от ЗА](#), съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 627597-F635354/11.03.2022 год., издадено от С. К. А. - И., и.д. директор на Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - гр. Варна , с което на Б. Д. В., с ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в

размер на 1 000 лв. на основание чл.183, ал.1 от ЗДДС, за нарушение на чл.113, ал.9 вр. чл.183, ал.1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП- гр. Варна да заплати на адвокат М.Д. Ц. от АК - Варна, сумата 300 /триста/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____